

A

HAZUGSÁG

ÁRA

A THE ONE – A TÖKÉLETES PÁR SZERZŐJE

JOHN MARRS

PULSE
VÁLOGATÁS

Azt mondják, minden háznak megvannak a maga titkai, és ez alól ez sem kivétel.

Maggie és Nina régóta laknak a házban. Minden második este együtt vacsoráznak. Amikor befejezik, Nina felkíséri Maggie-t a padlásszobájába, ahol nehéz láncok kerülnek rá, hogy sehová se mehessen onnan. Maggie ugyanis megbocsáthatatlan dolgokat követett el Ninával szemben, amelyekért most meg kell fizetnie. Mert Nina sosem fog tudni megbocsátani Maggie-nek azért, amit tett, és sosem fogja tudni őt elengedni.

Nina azonban sok mindenről nem tud, ami a múltban történt, és ha Maggie-n múlik, ez így is marad – még akkor is, ha belehal. Mert ebben a házban az igazág sokkal veszélyesebb a hazugságoknál.

A titkokat azonban még nem temette el a múlt. A kérdés az, hogy milyen árat kell fizetni, ha minden kiderül, és hogy kinek kell ezt megfizetnie.

JOHN MARRS

író és egykori újságíró, Londonban valamint Northamptonshire-ben él.

Korábban a televíziózás, a film és a zene világának hírességeivel készített interjúkat több országos újságnak és magazinnak, de most már főállású író. Magyarul eddig a The One – A tökéletes pár és A jó szamaritánus című könyvei jelentek meg.

Tudj meg többet a könyvről:

www.johnmarrsauthor.co.uk

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VÁLOGATÁS

„Nagyon szörnyű és ijesztő történet... de mégis, szinte már mániákusan csak olvastam és olvastam. Egy megdöbbentő, örökké emlékezetes könyv, ami módosítja az ember tudatát. Azt hittem, hogy A jó samaritánusnál felkavaróbb regény már nincs, de be kell ismernem: tévedtem. Marrs ezzel a történettel önmagát is túlszárnyalta. Ez a könyv még annál is jobban felzaklatja az olvasót, és az utolsó oldalakig izzik a feszültség.” **Amazon**

„A hazugság ára egy igen leleményesen felépített, magával ragadó pszichológiai thriller. Lebilincselő a cselekménye, és lenyűgözőek a szereplők is: szövevényes titkaik hálója csapdába csalt, és az utolsó oldalig rabul ejt.” **Goodreads**

„Ez a feszült hangulatú, családi thriller zsigerig hatol. A történet lassan indul be, amitől csak még felkavaróbb lesz. A könyv nagyon nagy hatással volt rám, sokáig gondolkodtam rajta. Nehéz továbblépni, miután ilyen mélyre ástam magam a szereplők eltorzult elméjébe. Mindenképp ajánlom!” **B&N**

„A hazugság ára az a fajta könyv, ami elgondolkodtatja az olvasót, hogy vajon milyen titkokat rejteget a körülöttünk élő emberek látszólag átlagos élete, hétköznapi munkája és kívülről teljesen normálisnak tűnő háza. Ha lebilincselő thrillerre vágysz, ahol szinte verejtékezel és reszketsz a feszültségtől, akkor ezt mindenképpen el kell olvasnod.”

The BiblioSanctum

JOHN MARRS

A
HAZUGSÁG
ÁRA

— részlet —

1. FEJEZET

MAGGIE

Nem látszok itt fenn, az árbóckosaramban. Bárki, bármit is csinál az utcán, engem nem vesz észre. Ezt onnan tudom, hogy már ezerszer integettem a szomszédjaimnak, de sosem reagáltak rá. Bármi is legyen, én láthatatlan vagyok a világ számára. Nem létezem, kileheltem a lelkemet, csak egy szellem vagyok.

Valószínűleg úgy is nézek ki a redőny mögött állva, ami alig enged be fényt a szobába, így árnná válhattam. Ha a kinti lámpák nem égnek, itt bent még a legverőfényesebb napon is szinte csak alkony van. Ezért kell mindig hunyorogva hozzá szoknom a napfényhez, ha lemerészkedek. Amikor felszerelték a redőnyt, klausztofóbiás lettem tőle: elzártak a külvilágtól. De lassan megszoktam. Idővel szinte majdnem mindent megszokok. Ilyen nő vagyok: megtanultam alkalmazkodni.

Azért hívom ezt a szobát árbóckosárnak, mert olyan, mintha egy hajó legmagasabb árbocán lévő figyelőállás lenne. A tengerészek mérőföldre ellátanak onnan. Én csak ezt a házsort látom be.

Most épp azt figyelem, hogy Barbara segít beülni az édesanyjának, Elsie-nek egy autóba. Barbara mindig szakít időt az

édesanyjára. Bármelyik szülő büszke lenne rá. Elsie mostanában kezdett el járókeretet használni: egy olyan alumíniumból készült darabot, aminek az elején görgők vannak. Emlékszem, hogy arról panaszkodott, hogy a bokájában és a térdízületében egyre súlyosbodik az ízületi gyulladás, és hogy a vény nélkül kapható gyulladáscsökkentők már nem használnak. Nem is tudom, hányszor mondtam neki, hogy kérjen időpontot dr. Felloweshoz. Egyszer még azt is felajánlottam, hogy praxisvezető helyettesként elintézem, hogy arra a napra kapjon időpontot, amelyikre szeretne. De hát makacs vén trotty ez. Azt hiszi, nagy terhet okoz azzal, ha nem csak évente egyszer megy el orvoshoz az influenzaoltás miatt.

Vajon Elsie szokott még rám gondolni? Vajon eltűnődik azon, hogy miért nem járok már át hozzá kávézni csütörtök délutánonként? Éveken át szokásunk volt, óraműpontossággal, mindig pontban fél négykor kezdtük. Hazaértem a munkából, felkaptam a saját kávémat – Elsie mindig abból a keserű, sajátmárkás kávéból akart megkínálni, amit utálok –, aztán néhány órán át elrendeztük a világ dolgait és kibeszéltük a szomszédokat. Hiányoznak azok a beszélgetések. Számtalanszor rajtakaptam, hogy a ház felé tekinget, így szeretem azt hinni, hogy még nem felejtett el.

Barbara autója kikanyarodik a bejáróról, majd végighajt az utcán, el a negyvenes szám előtt. Az ingatlaniroda mostanában nem törődik vele. Innen csak a telek hátulját látom – micsoda disznóól lett belőle! Ha Mr. Steadman látná, mivé lett az egykor gyönyörű kertje, forogna a sírjában. A gyeper mentén keskeny virágágyást, amivel órákon át foglalatoskodott, benötte a fű, és teledobálták italos- és ételesdobozokkal. A diákok semmit sem tisztelnek.

Az unokájának el kellett volna adnia a házat. Vagy talán nem talált vevőt. Nem mindenki lakik szívesen egy olyan házban, ahol hetekig hevert az előző lakó holtteste anélkül, hogy felfe-

dezték volna. Én voltam az egyetlen, aki benézett Mr. Steadman postaládájába, és láttam, hogy csak gyűlnek az újságok, én vettem észre, hogy nem húzták szét a függönyét. Riasztottam volna mindenkit, de természetesen ezt nem tehetem meg.

Odakint egy horpadt első lökhárítós, piros autó parkol le a füves szegélyen, a telefonpóznánál. A tizennyolcas szám alatt lakó Luise az, és amikor kiszáll, látom ahogy a pólója alatt gömbölyödik a hasa. Megint terhes, aminek nagyon örülök. Egyszer már eljutott idáig, aztán egy nap egy mentőautó jött ki hozzájuk, és amikor legközelebb láttam, már nem volt terhes. A teste visszanyerte a korábbi formáját, mintha semmi sem történt volna. El sem tudom képzelni, hogy milyen lehet, ha valakinek azt kell mondania, hogy „mégse”. Nem hinném, hogy bárki visszatérhet a rendes kerékvágásba, ha elveszít valakit, akit annyira akart szeretni.

Vajon még mindig abban a diszkontban dolgozik részmunkaidőben? Egy ideje már nem láttam rajta az egyenruhát. Tudom, hogy a férje még mindig taxizik, mert a kocsijának fényszórója gyakran átvillan a mennyezetemen, amikor ha zaér az éjszakai műszakból. Néha, amikor nem tudok aludni, a férfi árnyékát nézem a kormány mögött: a motor nem jár, az arca alig látszik a műszerfal fényében. Sűrűn eltűnődöm, hogy vajon miért nem megy be rögtön. Talán másmilyen életet képzelsz el, mint ami az ajtó mögött várja. Megértem: én is gyakran képzem el, hogy máshogy élek. De ahogy az a régi dal tartja, nem kaphatsz meg mindig mindent, amit akarsz.

Ma nincs más, akit figyelni lehetne, így visszafordulok a szobámba. Nem sok minden van itt, de nincs is rá szükségem. Egy franciaágy, két éjjeliszekrény, egy ruhásszekrény, fésülködőasztal és egy dívány. A falra szerelt tévé már régóta nem működik, én pedig nem kértem Ninától újat, mert nem akarom, hogy azt higgye, hiányzik. Enélkül semmi sem emlékeztet arra, hogy mennyi minden nincs meg az életemben.

Itt vannak a könyveim, hogy ne legyek magányos, és néha meg tudom győzni magamat, hogy ennyi elég is. Nem én választom ki, hogy mit olvasok – arra kell hagyatkoynom, amit ő hoz haza. Néhány nap alatt elolvasok egy-egy újat. Jobb szeretem a krimiket és a pszichológiai thrillereket: minden olyan könyvet, ami valami csavart ígér, és aztán lesz is benne. Szeretem dolgoztatni a szürkeállományomat, és kitalálni, hogy ki a hunyó. De nehéz a kedvemben járni. Ha sikerül kitalálnom, hogy ki a tettes, akkor csalódott vagyok, mert kiszámítható a történet. Ha rossz lóra teszek, akkor dühös vagyok magamra, hogy miért nem vettem észre korábban.

Szerettem volna könyvet írni. Sok történet van bennem, és ugyanannyi titok is. De kétlem, hogy erre valaha is sor kerülne. Sok mindenre nem fog, például ezt a házat sem fogom többé elhagyni. Bármennyire is próbálom, egyszerűen nem megy. És ez az én hibám. Nem hiszek azoknak, akik azt állítják, hogy semmit sem bántak meg. Magukat csapják be. Mindannyian megbántunk valamit. Ha lehetőségem lenne visszamenni, és megváltoztatni valamit az életemben, akkor gyorsabban beugranék az időgépbe, mint hogy kimondanánk: H. G. Wells.

Hirtelen ajtónyitást hallok odalentről, majd hangot. Valószínűleg nem vettem észre, ahogy az úton jött.

– Jó estét! – kiált fel Nina az első emelet lépcsőjének aljából. – Van ott valaki?

– Igen, csak én – felelem, és kinyitom a szoba ajtaját. A boltív alatt állva két telepakolt szatyrot veszek észre a lábánál. – Bevásároltál?

– Igen éles szemű megfigyelő vagy – feleli.

– Jól telt a napod a munkahelyen?

– Olyan volt, mint máskor. Vacsorára csirkét csinálok vadas szószban.

Utálom a csirkét vadas szószban.

– Csodás lesz! – felelem. – Ma este én következek, hogy veled egyek?

– Igen, kedd van.

– Áá, azt hittem, szerda. Előreszaladtam.

– Majd feljövök érted, ha készen van. Nem tart sokáig.

– Oké – felelem, és amikor már nem látom, visszamegyek a szobámba.

Megállok, hogy megszámoljam a májfoltokat a kezemen. Oly régóta nem láttam már a napot, hogy nem alakultak ki újak. Némi pozitívum a sok negatívum között. Megnézem magamat a fésülködőasztal tükreben, lesimítom a rakoncátlan fürtjeimet. Hosszú ideje ősz már a hajam, nem is emlékszem az eredeti színére. Ezután középvörös rúzzsal mosolyt festek, majd egy kicsit kihúzom a szememet. Pirosítót kenek az arcomra, de mivel a bőröm nagyon fehér, olyan, mintha két piros pacát ejtettem volna egy rongybabára. Így hát inkább letörlöm, hogy ne legyen semmi az arcomon.

Nagy levegőt veszek, és felkészülök az előttem álló éjszakára. Egykor a legjobb barátok voltunk. De ez még azelőtt volt, hogy ő mindent tönkretett volna. Most már nem maradt nekünk más, csak a hátrahagyott törmelék.

2. FEJEZET

NINA

Leveszem az üvegfedelelet a sütő alsó polcán álló edényről, és ki-tör a gőz. A csirkemellek fehérek: egy villával megbökdösöm őket, hogy megsültek-e már. Tudom, hogy Maggie nem szereti a csirkét vadas szószban, én viszont igen – és nem ő főz ebben a házban. Ráadásul szórakoztat a színlelt lelkesedése. Mielőtt le-venném a kabátomat, kipakolok a bevásárlózacskókból. Ő azt szereti, ha minden katonás rendben áll a szekrényekben és a fió-kokban – én viszont nem.

Az ápoltságot és a rendet a munkahelyemre tartogatom, ahol nincs más választásom, mint rendezettnek lenni. A saját ottho-nomban semmi olyasmit nem kell tennem, amit nem akarok. Így hát oda teszem az élelmiszereket, ahol nekem a legjobban megfelel. Maggie nem valószínű, hogy átrendezné őket.

Ma este még a szokottnál is többen voltak a Sainsbury'sben. Nagy számban képviseltették magukat a családok: meggyötört szülők próbálták elintézni a heti nagybevásárlást, miközben a velük lévő gyerekek a kabátujjukat rángatva édességért, játé-kért és képregényért könyörögtek. Elnéztem néhány megfáradt, a szemét forgató anyukát – nem is tudják, milyen szerencsések.

Megakadt a szemem egy kisfiún, akinek sötétbarna hajcsomó díszelgett a fején.

Nem lehetett több egyévesnél: egy kocsiiban ült, pufók lábai kilógtak a hátsó lyukon. Az egyik cipője rajta volt, a másik pedig oldalt hevert, egy zacskó satsuma mandarinon. Szélesen mosolyogott. Az anyja egy pillanatra otthagyta őt, mert átment egy másik sorra. Átfutott az agyamon, hogy milyen könnyű lenne felkapni a kisfiút, és kimenni vele. Amikor a nő visszatért egy üveg ketchuppal, szívem szerint megmondtam volna neki, hogy milyen felelőtlen volt. Ma este rengeteg élelmiszer volt akciós és lejárat közeli, így többet vettem, mint ami a listámon szerepelt. Viszont nem tudtam volna hazasétálni a megrakott szatyrokkal, ezért inkább taxit fogtam, búcsút intve a megspórolt pénznek.

A profiljából és a visszapillantó tükörben látott szeméből megismertem a sofőrt. Nathan Robinson volt az. Együtt jártam vele iskolába – először az Abington Vale Middle-be, majd rövid ideig a Weston Favell Upperbe. Nem sokat változott, csak a haja lett kevesebb, meg csúnya törzsi tetoválások éktelenkedtek a kezén. Nem ismert meg, és én sem mutatkoztam be neki. Nem akartam a hazafelé vezető úton olyan emberekről beszélgetni, akikkel már régóta nem tartottam a kapcsolatot, vagy azon tűnődni, hogy milyen gyorsan elszuhant az a huszonnégy év, amióta nem láttuk egymást. Amúgy se valószínű, hogy emlékezne rám. Tizennégy éves koromban hátat fordítottam az iskolának, és azóta vissza se néztem.

Ahogy a taxija elhajtott, egy pillanatra a házam felé fordultam, és felnéztem a második emeleti ablakra. Tudom, hogy Maggie életének nagy részét ott, a redőny mögött tölti, és tulajdonképpen mások élményeiből táplálkozik. Eltűnődöm: vajon mennyire hiányozhat neki az emberekkel való érintkezés? Vacsora közben elmondja, hogy kiket látott és mit csináltak – de vajon vágyik-e arra, hogy közöttük legyen? Hiszen nézni nem ugyanaz, mint megélni, nem?

Próbáltam kényelemesebbé tenni az életét, de ritkán kéri a segítségemet. Nem szólt, amikor elromlott a tévéje. Csak akkor ismerte be, hogy tönkrement, amikor eszembe jutott, hogy egy ideje már nem kapcsolta be. Már épp fel akartam ajánlani, hogy megjavíttatom, de ő közölte, hogy „a hírek túl lehangozóak”, és inkább egy könyvben merül el. Így hát nem vesződtem vele. Azt tudom, hogy én az ő helyében mostanra már megőrültem volna.

Kilépek a konyhából, felmegyek az első emeleti étkezőbe, és megterítek két személyre. Lesimítom a csipketerítőt, amit még Maggie nagyanja horgolt. Ő inkább „különleges alkalmak”-ra tartogatja. Emlékeztetem rá, hogy manapság már nincsenek „különleges alkalmak”. Olyan időket élünk, amikor minden és mindenki eldobható. Visszamegyek a sütőhöz, hogy tálaljak, és felviszem a tányérokat meg egy üveg Pinot Grigiót. Terítés közben körbenézek. Ez a helyiség valaha szoba volt, még mindig itt áll egy fiókos szekrény, amit el kellene vinnem. Egyszer majd időt szakítok arra, hogy felújítsam ezt a szobát.

A legtöbb ember kissé összevisszának mondaná ezt a házat. A földszinten van egy konyha, amiből egy pince nyílik, egy nappali, egy üres szoba – ami korábban az étkező volt – valamint egy vécé. Az első emeleten két szoba kapott helyet, egy családi fürdőszoba, egy dolgozószoba, valamint az új étkező, amiben faltól falig érő könyvespolcok állnak. Minden könyvet vastag, műanyag borító fed. A második emelet egy átalakított padlás, Maggie otthona. Ott található egy másik fürdőszoba, amit csak ő használ, egy lépcsőforduló, valamint a szobája. Hát ennyi. Az otthonom. Vagyis, azt hiszem, az *otthonunk*. És akár szeretem, akár gyűlölöm, egyikünk sem megy innen sehova. Felmegyek egy újabb lépcsőn, és Maggie-t az ablaknál találok. Ott maradok, és nézem, közben pedig azon tűnődöm, hogy vajon mi járhat a fejében, egyedül, idefent. És egy pillanatra nagyon közel állok ahhoz, hogy megsajnáljam.

3. FEJEZET

MAGGIE

Miközben Ninára várok, őrszemként figyelem a jövés-menést a zsákutcában, bár nincs felhatalmazásom jelenteni, ha valami gyanúsat látok, ahogy senkit sem küldhetek el. Annyi a hasznom, mint egy fogatlan házörzőnek. Eszembe jut, hogy amikor negyven évvel ezelőtt ideköltöztem, a házak többsége egyforma volt. Mindegyiket rendben tartották, és ugyanolyan bájosak voltak. Most különböző színű garázkapukat, csúnya műanyag ablakkereteket és PVC-ből készült bejárati ajtókat látok mindenhol. Legtöbbször a buja zöld gyepet térkőre cserélték, hogy egy második vagy akár egy harmadik autó is be tudjon állni. Az egykor színes utcámat a sötét ötven árnyalatává változtatták. Meghatározott sorrendet követve nézek végig az ingatlanokon. Mivel egy zsákutca tulsó végén vagyok, az út mindkét oldalát látom.

A bal oldali házakkal kezdem. Ezek drágábbak, mert mögöttük húzódnak az iskolai játszótérek. A huszonkilencedik az utolsó ház, amit még hunyorgás nélkül látok: ehhez kapcsolódnak a legszomorúbb emlékeim. Egy Henry nevű kisfiú néhány éve majdnem meghalt ott, amikor tűz ütött ki a házban.

Nagyon jól emlékszem rá: nagyon kedves, udvarias kisfiú volt. A tűzoltók megmentették, de szörnyű agykárosodást szenvedett. Az anyja sosem bocsájtott meg magának, és ez szétszakította a családot. De láttam, hogy a férje és a két lányuk, Effie valamint Alice nem is olyan régen visszaköltöztek, úgyhogy remélem, végül csak jóra fordult a sorsuk.

Ezután a másik oldallal folytatom. Elsie háza mellett áll. Mi ketten lakunk itt legrégebb óta. Három hónap különbséggel költöztünk ide, és hamar összebarátkoztunk. Több titkot tud erről a házról, mint Nina. Az összes odakint élő ember közül ő hiányzik a legjobban: az, hogy vele beszélgessek. Soha nem húzza be a függönyt, amíg le nem fekszik, még akkor sem, ha koromsötét van. Idős, egyedül élő asszonyként azt hinném, óvatosabb.

Csak egy ismerős, zöld-fehér képet tudok kivenni a nagy tévéképernyőjén, úgy gondolom, hogy *az East Enders* főcíme lehet. Elsie ugyanúgy szereti a szappanoperákat, mint én. A csütörtök délutáni kávézásaink alatt beszélgettünk róluk. Kíváncsi vagyok, hogy ilyen hosszú kihagyás után milyen gyorsan tudnám felvenni a fonalat, és követni azokat a történetszálakat, amelyekről lemaradtam. Újra eszembe jut, hogy megkérem Ninát, javíttassa meg a tévét – de tényleg azt akarom, hogy azt higgye, szívességet tesz nekem? Lehet, hogy csak magammal szúrok ki. Egy sötét napfénytető, kis fehér autó rövid időre megáll a ház előtt. Biztosan rossz címre jött, mert gyorsan elhajt.

Hirtelen megérzem, hogy nem vagyok egyedül; amikor megfordulok, Nina áll mögöttem, és engem figyel. Próbál úgy tenni, mintha csak most lépett volna be, de érzem, hogy már néhány perce itt van. Korábban is előfordult már, hogy tudtam, némán figyel és valószínűleg ítélkezik fölöttem, de sosem kérdezem meg. Egyikünk sem azt mondja, amit valójában

gondol. Valótlanságok és a valódi kommunikáció hiánya: így működik a kettőnk kapcsolata. Vagy talán pontosabb lenne azt mondani, hogy nem működik.

– Ehetünk? – kérdezi, én pedig egy mosollyal jelzem, hogy igen. Óvatosan megfogja a karomat, és fokonként lesegít a lépcsőn. Nina az ebédlőasztal túlsó végébe ül, a tolóablak mellé, én pedig mellé, de két székkal odébb.

Az ablak felső részét néhány centire kinyitotta, én pedig érzem, hogy a lágy szellő a hajamba fúj. Libabőrös lesz tőle a nyakam és a vállam.

A bor váratlan csemegének tűnik, de aztán csak egy pohárral tölt – magának. Rajtakap, hogy túl sokáig nézem, és tudja, ha megkínálna, valószínűleg elfogadnám. De másfelé néz, így szóba se hozom. Ehelyett inkább iszok egy korty langyos vizet a műanyagpoharamból. Nina megint az ABBA válogatást tette fel a lemezjátszóra.

Annyiszor játszotta le ezt a lemezt ugyanazzal a régi tűvel, hogy némelyik barázda már szó szerint elkopott. Ugranak a dalok, a recsegéstől nem lehet érteni a dalszöveget. Egyszer azt javasoltam neki, hogy vegye meg CD-n, és akkor nem fog recsegni meg ugrani, mire undorodva rám nézett, majd emlékeztetett, hogy kié is volt valaha ez az album. Kijelentette, hogy „szentségtörés” lenne lecserélni.

– Nem cserélhetünk le mindent csak azért, mert öregszik, ugye? – kérdezte éles hangsúllyal.

Fejből tudom a dalok sorrendjét. Megszólalnak az „SOS” kezdő taktusai, és magamban felkuncogok. Azt hiszem, ezt hívják akasztófahumornak. Nina fog egy szedőkanalat, és a két csirkemell közül a nagyobbat adja nekem, mellé pedig jó sok zöldséget. Több mártást locsol rá, mint magának. Este majd kínozni fog a reflux miatta. Ennek ellenére megköszönöm, és elismétlem, hogy milyen jó az illata.

– Felvágjam a csirkédet? – kérdezi, én pedig hálásan bólintok.

Falatnyi kockákra vágja a húst, majd visszaül a helyére.

– Történt ma valami érdekes a munkahelyeden? – kérdezem.

– Nem igazán.

– Sűrű napod volt? Annyi gyerek játszik az utcán, hogy gondolom elkezdődhetett a tavaszi szünet.

– Te aztán mindent látsz a fenti árbóckosaradból, mi?

– Csak jó megfigyelő vagyok.

A csirkém belseje halványrózsaszín, de nem teszem szóvá. Belemártom a szószba, hogy elvegyem a nyers ízt.

– Ma reggel tartottuk a hét év alattiak klubját, így elég mozgalmas volt – mondja. – Némelyik szülő csak otthagya nekünk a gyerekeit, mintha bébiszitterek lennénk, aztán elhúz a városba bevásárolni. Az lenne az egész program lényege, hogy ott vannak és együtt olvasnak a gyerekeikkel. De hát nem minden nőben van meg az anyai ösztön, ugye?

Felemeli a villáját. Egy krumplidarab leesik róla, és a terítőn landol. Kétszer is beleszúrja a villáját, körbeforgatja, jó mélyen belenyomkodva a szószt az elefántcsontszínű anyagba. Gyűlölöm, amikor ezt a terítőt használja. Csipke, ezt hímezte utoljára a nagymamám, mielőtt elvitte volna a mellrák. De inkább nyugalmat erőltetek magamra, és megpróbálok nem tudomást venni róla.

– Úgy látom, Louise megint terhes – folytatom.

– Ki az a Louise?

– Tudod, Louise Thorpe a tizennyolcas szám alól. A férje taxisofőr.

– Ezt honnan tudod?

– Mert olyan világító reklám van a kocsija tetején.

Nina megrázza a fejét.

– Úgy értem, honnan tudod, hogy terhes?

– Ó! – kuncogok, persze nem őszintén. – Láttam, hogy gömbölyödik a hasa. Csak most kezd látszani, néhány hete még nem lehetett észrevenni. – Abban a pillanatban, hogy kiejtem a szavakat, meg is bánom, hogy felhoztam ezt a témát. Cenzúráznom kellett volna magamat, mert a kisbaba ebben a házban tiltott téma, és tudom, hová vezetnek az ilyen beszélgetések.

– Nem emlékszel már arra, amikor rajtam kezdett el látszani, ugye? – kérdezi Nina összeszűkülő szemmel.

– Nem, nem emlékszem – felelem, és a tányért nézem. Olyan, mintha egy pillanat alatt több fokkal hűlt volna le a szoba levegője.

– Én magam csak a hatodik hónap környékén vehettem észre – idézi fel Nina. – Nem voltam rosszul reggelente, nem voltam fáradt, semmi. Szerencsésnek mondhattam magamat.

Továbbra sem emelem fel a fejemet.

– Az voltál.

– Egy bizonyos pontig – teszi hozzá. – Szerencsés voltam *egy bizonyos pontig*.

A hangsúlyának köszönhetően továbbra is ott lebeg közöttünk ez a mondat. Témát kellene váltanom, de alig kezdünk el vacsorázni, és már mindent elmondtam, amit csak láttam. Hangos csattanással leejti a kését és a villáját a tányérjára, megrémülök. Kiveszi a dupla album második lemezét, és kiválasztja a „*Does Your Mother Know*” című dalt. Ez egy gyorsabb ABBA-szám: az arca felderül, miközben az első versszakot dudorássza.

– Régen erre táncoltunk, emlékszel? – kérdezi. – Mind a kettőnknek egy-egy hajkefe volt a mikrofonunk, és úgy énekeltek. Én leszek a fiú és te a lány.

Elindul felém. Ösztönösen hátrahúzódnék, de kinyújtja a kezét. Megrázom a fejemet.

– Túl öreg vagyok már ehhez.

– Csak semmi kifogás.

Ujját begörbítve hívogat, én pedig vonakodva felállok. Szabad helyet keresünk, majd megfogja a kezemet, és táncolni kezdünk. Ő vezet, és mire észbe kapok, már úgy ugrálunk a szobában, mint két idióta, bár én csak korlátozottan tudok mozogni. Egy pillanatra visszarepülök a nyolcvanas évek végére: akkor is így táncoltunk és énekeltünk, ahogy csak a torunkon kifért. Nem is tudom, mióta, de most először összekapcsolódunk. És jó érzés... *kurva jó* érzés. Aztán meglátom a tükörképünket az ablak üvegében.

Nina már nem az én kislányom, én pedig többé már nem vagyok az anyja.

És ahogy elhalkul a refrén, elhalványul az emléke annak, ami valaha a miénk volt. Visszaülünk a székünkbe, és esszük az ételt, ami egyikünknek sem ízlik, én pedig próbálok csevegni.

Megkérdezem tőle, mit tervez holnapra, aztán bedobom néhány kollégája nevét, és mire naprakész leszek olyan emberek életéből, akikkel még sosem találkoztam, a vacsorának vége. Már most érzem, hogy a gyomorsav lassan jön fel a torukomon. Visszanyelem. Tudom, hogy egész éjszaka nem hagy majd aludni, és csak kesernyés ízű nyálat fogok köpködni az ágyam melletti műanyagbőgrébe.

– Leszedjem az asztalt? – ajánlom fel.

– Köszönöm – feleli Nina.

Egymásra teszem a tényérjainkat és az evőeszközöket.

– Kimegyek a mosdóba, aztán segíték felmenni az emeletre.

Hátralesek a vállam fölött, hogy elment-e, majd meghúrom a borosüvegét. Édes, mint a nektár, ezért iszom még egy kortyot. Aztán elfog az aggodalom, hogy talán szándékosan csinálta: vizsgáztam, és megbuktam. Így hát pótolom, amit megittam – a poharamból vizet öntök az üvegbe. Összehajtom az aszalterítőt, és a megmaradt vízcseppekkel meg a szalvétával elkezdem törölni a krumpliszelet foltját.

– Ne aggódj miatta! – szól rám Nina, amikor visszajön. – Majd bedobom a mosógépbe magas hőfokon.

– De ez csipke! – válaszolom túl gyorsan. – Szét fog foszlani.

– Akkor majd kidobom, és veszek egy újat.

Vissza akarok vágni, de inkább elengedem.

– Oké, készen állsz? – kérdezi. Kinézek. Már majdnem hét óra lehet, de még mindig világos van.

Nina figyelmeztetés nélkül megragadja a csuklóm, és belemélyeszi a körmét. Felsikoltok. Érzem, hogy egyre mélyebbre váj, és már az inamat nyomja: amikor már elviselhetlenné válik a fájdalom, kinyitom az ökölbe szorított kezemet. A félig a ruhaujamba rejtett dugóhúzó az asztalon koppan. Nina keze továbbra sem mozdul, a körme még mindig a bőrömbe váj – a nyelvembe harapok, és próbálom nem mutatni neki, hogy mekkora fájdalmat okoz. Végül elengedi a karomat.

– A mosatlan edényekhez akartam tenni – mondom.

– Ne fáradj vele, majd én – feleli, de a farzsebébe csúsztatja a dugóhúzót. A hangja hirtelen meglágyul, mintha az előbbi fél perc meg sem történt volna. – Akkor gyere, felkísérlek, jó?

4. FEJEZET

NINA

Követem az anyámat a lépcsőn, amint egyesével veszi a fokokat. Látom, hogy inas karjában megfeszülnek az izmok, ahogy a korlátba kapaszkodva felhúzza magát. Az utóbbi két év nagyon megviselte. Már nem áll olyan biztosan a lábán, mint régen. Mintha attól félne, hogy ha gyorsabban megy, elveszíti az egyensúlyát, és hátraesik. Azért vagyok itt, hogy akkor elkapjam.

Felnőtt életünk egy pontján a legtöbben beletörődünk abba, hogy fokozatosan végig kell néznünk, ahogy a szüleink a szemünk előtt épülnek le, és ezt semmivel sem tudjuk lelassítani. Ez alól én sem vagyok kivétel. Bármilyen történet kettőnk között, szívszorító belegondolni, hogy eljön majd az idő, amikor már nem lesz itt velem. Néha azon kapom magamat, hogy lehunyva szemmel állok a lépcsője alján, és hallgatom, ahogy a hálószoba padlódeszkáin járkál, közben pedig hangosan olvas egy könyvből. Vajon azért csap zajt, hogy ne legyen annyira üres a szobája? Egyszer azt mondtam neki, hogy olyan, mint egy szellem, ami jócskán a halála előtt kísért a házban. Nevetett, és azt mondta, hogy mindig figyelni fog engem, még a síron túlról is.

Némi rosszindulat csengett ki a szavaiból, de ez furcsamód megvigasztalt. Jobb egy eltorzult lelkű emberrel egy fedél alatt lakni, mint egyedül élni. Az egyedüllétnél semmi sem rémít meg jobban. Elérjük az emeletét, ő pedig balra fordul a rövid lépcsőfordulón, és benyit a fürdőszobájába.

Megpróbálja becsukni maga mögött, megfélekedve arról, hogy az ajtó mindig kissé nyitva marad. Kint várok, a lépcső tetején ülve, miközben folyik a víz. Kedd este van, fürdeni készül. Hasznosak az ilyen bevett szokások és a közös étkezéseink, mert tudjuk, mit várhatunk egymástól. Kivéve, amikor Maggie eltér a forgatókönyvtől, és valami hülyeséget csinál, például megpróbál ellopni egy dugóhúzó. Akkor olyan, mintha egy lépést mennénk előre, és kettőt vissza. De azért kitartok. Amikor hazaértem, bekapcsoltam a villanybojlert, de csak annyira, hogy a víz épphogy langyos legyen. Sokba kerül fenntartani ezt a házat, és az én jövedelemem, valamint Maggie állami nyugdíja véges. Januárban és februárban nagyon hideg volt, így a téli tüzelőanyag-támogatást már hetekkel ezelőtt feléltük.

Ha túl leszünk a húsvéton, már várhatjuk a nyarat, és nem kell majd olyan gyakran fűtenünk.

– Hoztam neked egy újabb könyvet – mondom neki a lépcsőfordulón ülve, és zörgést hallok odabentről, ahogy beleereszkedik a vízbe.

– Köszönöm – feleli.

– Beteszem a szobádba.

Visszamegyek a földszintre, és egy könyvvel térek vissza. A borítóján egy test krétával rajzolt körvonala látható. Vajon a kedvenc olvasmányai a felszín alatt megbúvó sötétségét tükrözik? A könyvet az egyik éjjeliszekrénye teszem, majd az ablakhoz megyek. Csak egy autó halad el odakint, azonkívül minden csendes. Néhány szomszéd nappalijában villog a tévé képernyője – vajon mit nézhetnek?

Ilyenkor este valószínűleg valamelyik szappanoperát. Amikor kislány voltam, a tévé köré gyűltünk, hogy megnézzük a *Coronation Street*-et vagy az *East Enders*-t. Vagyis az anyám meg én. Apám az újságokat böngészte, vagy az emeleti irodájában ült az íróasztalánál, és épületeket tervezett. Odakint a szomszédunk, Louise jelenik meg az ajtajukban, és behoz valamit a kocsija csomagtartójából.

Az utcai lámpa fényében meglátom a pocakját – anyámnak igaza van, biztos, hogy terhes. Gondolkodás nélkül a hasamhoz nyúlok, és hirtelen azon kapom magamat, hogy megérintem, mintha új élet növekedne bennem. Tudom, hogy nem: ez egyszerűen lehetetlen. Belül olyan vagyok, mint egy tönkrement, régi gépezet, amiből hiányoznak az alkatrészek. De a vágyakozás nem szűnt meg.

Felnézek a tüzes narancssárga és lila égboltra, és örülök, hogy megkezdődtek a világos éjszakák. Félretettem az ápolási támogatásként kapott pénzt, és vettem magamnak egy új asztalt, valamint négy széket a kertbe, amik valami rattan nevű anyagból készültek. Nemsokára megjönnek. Nincs szükségem ennyi ülőhelyre: nem nagyon néznek be látogatók. De egy szék egyedül szánalmasan mutatna.

Egy pillanatra elképzelem, ahogy Maggie-vel egy meleg nyári estén együtt vacsorázunk a kertben. Jó lenne valami olyasmit csinálni, ami nekünk újdonság, de más családok esetében teljesen megszokott. Aztán ugyanolyan gyorsan elhessegetem a gondolatot, mint ahogy eszembe jutott. Ha nem hagyhatom magára egy dugóhúzóval pár percre, – akkor a szabadban is veszélyes lenne, nem?

Ránézek az órámra: már negyedórása fürdik, biztos kezd már kihűlni a víz. A fürdőszobaajtó felé menet észreveszem az éjjeliszekrényén az összecsukott olvasószemüvegét. Valami megcsillan, és megakad rajta a szemem: bemegyek a szobájába, hogy közelebből is megnézzem. A matraca rugóját

megpróbálta eldugni a szemüvegtokja alá, de a hegye kilóg. *Jó hely*, ismerem el. Elégedett vagyok magammal, de csalódtam is benne, hogy már megint ellen akart szegülni, és ezt meg kell torolnom. A rugó ferdén levágott végével kicsavarom azt az aprócska csavart, ami a szemüveg egyik szárát a kerethez rögzíti. A csavart és a rugót is a nadrágzsebembe teszem, a szemüveget pedig szépen összecsuksva visszateszem oda, ahol volt.

– Kész vagy? – kérdezem a fürdőszobaajtó előtt.

– Csak felveszem a hálóingemet – válaszolja, és ismét fém zörgését hallom. Aztán megjelenik frissen, tisztán. Bemegyek utána a szobájába, ahol már az ablak felé csoszog.

– Oké, emeld fel a lábad! – mondom, és engedelmeskedik: már ismeri a begyakorolt mozdulatsort. Előveszek egy kulcsot a zsebemből, és kinyitom a bokabilincséhez rögzített lakatot. A lánc hangosan zörögve hull a padlóra. Egy második, sokkal rövidebb kapcsot és láncot erősítek a bokájára, és elfordítom a kulcsot. Ez a lánc nem nyúlik messzire a tüskétől. Ismét bezártam a szobájába.

– Oké, a vödrödet fertőtlenítettem – mondom, és a szoba sarkába nézek, ahol egy kék műanyag edény áll egy tekerces vécépapír társaságában. – Pár nap múlva találkozunk.

Később elkészítem a másnapi reggelit és ebédet, majd az ajtaja előtt hagyom, mielőtt reggel munkába indulnék. A vacsorája várhat, amíg este meg nem jövök. Bezárom magam mögött az ajtót, és csukott szemmel megállok a lépcső tetején. Bárcsak ne így kellene lennie, de tényleg.

Egy idézet jut az eszembe, amit egyszer egy levélben olvastam. Charlotte Brontë, az egyik kedvenc íróm írta. „Az el-lenségeimtől megvédem magamat, de Isten szabadítson meg a barátaimtól.” Vajon ez a családtagokra is vonatkozik?

MÁSODIK RÉSZ

5. FEJEZET

NINA

Ott szállok le a hetes buszról, ahol valaha a northamptoni halpiac volt. Bár a régi épületet lebontották, a helyére pedig ezt a téglá- és üvegförmédvényt építették, de ha nagy levegőt veszek, mintha még mindig érezném a tenger gyümölcseinek illatát, ami örökre a múlt és a jelen között ragadt.

Átvágok az üres piactéren, és eszembe jut, hogy kislánykoromban ez a sűrű, durván kifaragott macskakövekkel borított tér volt a város szíve. A hét három napján csak úgy nyüzsögtek itt az emberek, a kereskedők megfizethető ruhákat, állateledeleket, hanghordozókat, ruhaszövetet, gyümölcsöt és zöldséget, valamint videokazettákat árultak. Manapság még a legforgalmasabb napokon sincs annyi stand, hogy legalább félig tele legyen.

Negyedórával korábban érkezem meg a könyvtárba, ahol dolgozom. Lehúzom a kártyámat, majd elindulok lefelé a kőlépcsőn, követve a mélyedéseket, melyeket lábak ezrei vájtak bele az épület százötven éves története során. A belépőkártyámmal bejutok az alagsorba, majd a táskámat és a kabátomat a személyzeti pihenőhelyiségben hagyva visszamegyek az

emeletre, a főszintre. Vidáman jó reggelt köszönök a kollégáimnak – tizenketten vagyunk ma egy műszakban, mindannyian különböző korúak.

Nézem, ahogy egymással kommunikálnak, és hirtelen eszembe jut, milyen idejétmúlt a kialakult kép. Mindenki azt hiszi, hogy a női alkalmazottak csendes, szerény könyvmolyok; hogy a ruhatárunk kardigánok és kényelmes cipők unalmas gyűjteménye; hogy a hajunkat kontyban hordjuk, az életünket pedig azzal töltjük, hogy egy íróasztal mögül pisszegünk vagy bírságotlunk a késve visszahozott könyvek miatt. A férfi kollégáink pedig hasonlóképpen unalmas, sóatlan, szakállas, kordzakós, kockásinges szüzek, akik még mindig otthon élnek az anyjukkal.

Semmi sem áll távolabb a valóságtól. A könyvtárban igen, persze, viszonylag halkán beszélünk, és szakszerűen tesszük a dolgunkat – és nagyon szeretjük a könyveket. De ez nem jelenti azt, hogy minden csak azok körül forogna. Van életünk az írott szón kívül is. Mindannyian elmondjuk, hogy mit csináltunk a hétvégén.

Danielle kék-sárga foltot mutat a mellkasán: a Wicksteed parkban kötélcsúszdázás közben ügyetlenül landolt. Aztán öt perccel nyitás előtt befut Steve, és büszkén mutogatja az alkarjára tekert fóliát. Megint tetováltatott, bár nehéz kivenni a fólia és a vazelin alatt megbúvó rajzot. De azért azt mondom neki, hogy jól néz ki. Joanna egy rockzenekarban játszik, míg az ötvenes éveiben járó Pete jóginak tanul. Amikor Jenna engem kérdez, elmesélem, hogy édesanyámnak nem volt túl jó hétvégéje, így az időm nagy részét ez töltötte ki. Együttérzőn bólogat, mintha megértené, pedig nem. Utálok, amikor az emberek sajnálnak a feltételezett életem miatt. Nem mintha nem lenne szájalomra méltó... csak nem azért, amit gondolnak.

Sokan közülünk már hosszú évek óta ebben az épületben vagy a könyvtárnál dolgozunk. Azzal szoktunk viccelődni,

hogy emberölésért kevesebbet ültünk volna rács mögött. Van, aki közelebb áll hozzám, mint mások, de nincs senki, akiről őszintén azt mondhatnám, hogy nem kedvelem. Maggie egyszer azt kérdezte, hogy nem vagyok-e magányos, hiszen senki korombélivel nem szoktam találkozni. Sokáig az voltam. De az élet akkor szokta meglepni az embert, amikor a legkevésbé számít rá. Ő pedig nem tud mindenről – és mindenkiről, akivel kapcsolatba kerültem. Az az egészséges, ha az embernek vannak titkai.

Okkal vagyok távolságtartó az emberekkel szemben – egy kivétellel. Ha hagyod, hogy érzelmi kötődés alakuljon ki, az illető végül csalódást fog okozni. Lehet, hogy nem szándékosan, de ha egy jobb lehetőség adódik, akkor mindig elhagynak érte. A saját bőrömmön tapasztaltam meg, hogy az emberek – még a szeretteim is – illékony lelkek.

Épp kinyílik a könyvtár ajtaja, és besétálnak az első látogatók, amikor a vártnál korábban befut a furgon az új könyvekkel. Steve betol egy kocsit tele dobozokkal: ki kell őket bontani, a köteteket pedig szortírozni, bekötni, vonalkóddal ellátni majd végül katalogizálni. Miután beolvasták őket, azok a könyvek, amiket nem jegyeztek elő, egy másik kocsira kerülnek. Ma önként jelentkezek, hogy kipakolom őket a polcokra. Több ezer könyvünk van és több száz polcunk: minden centiméterüket ismerem. Tizennyolc éve dolgozom itt, nem végezném rendesen a munkámat, ha nem így lenne. A könyvtár azonban már teljesen máshogy néz ki, mint amikor elkezdtem. De én is haladtam a korrallal.

Az évek során néhányszor előléptettek. Nem pályáztam én semmire, mindig csak úgy megtörtént. Nem vagyok ambiciózus, nem is szabadkozom miatta. Vagyunk néhányan, akiket egyszerűen nem hajt a vágy, hogy előrébb lépjunk a ranglétrán.

Majdnem az összes könyvet a helyére teszem: a megfelelő polcra szépen egymáshoz illesztve, az író vezetékneve szerinti

ábécérendben. Néha eltűnődöm, hogy miért is próbálok ilyen rendet tartani, hiszen hamarosan úgy széttűrják őket, mintha ez lenne a világ utolsó zsidvására. Már csak egy könyv maradt a kocsin, így a Had- és brit történelem nevű részleg felé veszem az irányt. Itt legtöbbször nincs senki, hacsak nem közeledik egy híres csata évfordulója, ami újra felkelti az érdeklődést.

Előhúzó egy sniccet a zsebemből, kitolom a pengét, majd kivágom a vonalkódos lapot, és a könyvet elrejttem egy másikban. A munkám egyik előnye, hogy a nemrég érkezett kötetek közül válogathatok. Ezt a könyvet itt hagyom, és este kifelé menet majd felveszem. Beteszem a táskámba, a riasztó pedig nem fog megszólalni. Bármikor kivehetném a könyvet, de egyiket sem szeretem visszaadni, ha egyszer már a birto-komba került.

Nem akarom, hogy bármi is kikerüljön a házamból, ami odakerült. De nem tartozom az olyan gyűjtögetők közé, akiket a tévében lehet látni, és vakondként élnek a saját házukban, és mindenféle vackokkal teli dobozok felhőkarcolóin keresztül ássák át magukat, mert nem tudják rászánni magukat, hogy megváljanak tőlük. Maggie egy kicsit ilyen. Az alagsor olyan volt, mint egy szemétdomb, amíg néhány évvel ezelőtt ki nem takarítottam. De nem szívesen dobom ki az olyan értelmes dolgokat, mint a könyvei, még akkor sem, ha már elolvasta őket. Így hát örökre a polcomon maradnak, a lapjaik lassan megsárgulnak, és nem valószínű, hogy kinyitom őket, vagy újra hozzájuk nyúlok. A gyomrom megkordul, és a recepciós pult feletti órán látom, hogy már ebédidő van.

A pihenőhelyiségünk felé menet észreveszek egy idős nőt, aki mellett olyan skótkockás banyatank áll, amit minden hetven fölötti nő húzni szokott maga után. Még ebből a távolságból is érzem a szagát. Keserű ízt hagy a torkomban, és egy pillanatra

megpróbálok nem levegőt venni a közelében. A szaga miatt senki sem ül le az asztalához.

Vállig erő, bozontos haja fehér és ezüstös, helyenként össze van csomósodva. A szeme tejkék, a bőre kávébarna, a ruhája pedig kopottas és ráférne már egy mosás. Nem tudom a nevét, és tudomásom szerint nem tagja a könyvtárnak. De törzsven-dég: a téli hónapokban gyakrabban jár ide, ilyenkor a terem hátsó részében ólálkodik, magába szívva az öntöttvas radiátorok melegét. Leveszi a sálját, a zokniját és a cipőjét, majd ráte-szi őket a radiátorra, hogy záróra után a lába még egy kis ideig meleg maradjon, amikor visszamegy a kegyetlen hidegbe. A romantikus regényeket szereti, leginkább azokat a sziru-pos Mills&Boon könyveket. Néha együltő helyében kettőt is kivégez. Az egyszer biztos: neki még nem adatott meg, hogy ugyanolyan boldogan éljen, mint az olvasmányai szereplői.

Elhozom a szekrényemből az otthon becsomagolt ebéde-met: tésztában sült kolbászt, egy piros almát, egy sonkás-sajtos szendvicset és egy doboz üdítőt. Mindent bedobok egy mű-anyag zacskóba, majd az öregasszony melletti asztalra teszem. Amikor megérti, hogy mit csináltam, felnéz rám, és egy pil-lanatra esküszöm, hogy Maggie-t látom a hálás tekintetében. Meg sem várom, hogy megköszönje.

– Nem kellene etetned a galambokat – jegyzi meg Steve, amikor elmegyek mellette. Láta, hogy mit csináltam az imént.
– Kártevők.

– Nem szeretem nézni mások szenvedését – felelem, és in-kább kimegyek ebédet venni.

Nem tudom, mit veszített el ez a nő, hogy végül a mostani élete foglya lett, de tudom, milyen érzés, amikor önhibádon kívül fenekestől felfordul az életed.

6. FEJEZET

NINA

HUSZONÖT ÉVVEL KORÁBBAN

Nagy puffanással landol a földön a tankönyvekkel telerakott táskám. A csúnya, ormótlan, fekete fűzős cipőmet berúgom a lépcső alatti szekrénybe, majd felrohanok a szobámba, hogy levegyem az egyenruhámat, és tréningnadrágot meg pólót húzzak. A gyereknél rendben van az iskolai egyenruha, de igazságtalanság a tinédzserekre is rákényszeríteni.

– Helló! – kiabálom lefelé menet, de senki sem felel. Valakinek itthon kell lennie, mert a bejárati ajtó nyitva volt, és anya soha nem dolgozik fél háromnál tovább a rendelőben. Azt mondja, nem akarja, hogy üres házba jöjjek haza, mint ő az én koromban. Folyton emlékeztetem, hogy már majdnem tizennégy éves vagyok, és pár órát egyedül is kibírok anélkül, hogy felgyújtanám a házat. Fogom a távirányítót, és bekapcsolom a gyerekműsort; inkább kicsiknek való, de szeretem, ha van valami háttérzaj, miközben a házimat csinálom.

Apám nem érti, hogy tudok koncentrálni ilyen zajban, de el szoktam magyarázni neki, hogy én lány vagyok, és tudományosan bizonyított, hogy a fiúknál sokkal jobban tudunk egyszerre több dologra figyelni. *A Just Seventeen* tinimagazinban

olvastam, így biztos, hogy igaz. Ráadásul csak egy esszét kell befejeznem angolból a Brontë-nővérekről, és ők a kedvenceim. Bár nagyon szeretem a *Malory Towers*-t és Judy Blume-ot. Még egy órám van a *Neighbours* kezdetéig, és ha szerencsés vagyok, az apám csak később ér haza a munkából, így megnézhetem az *Otthonunk*-at is. Ő ugyanis gyűlöli az ausztrál szappanoperákat.

Az anyám ilyenkor általában már megtalál, és kikérdez a napomról. Legtöbbször egyszavas válaszokat motyogok, és azt mondom, menjen el a tévé elől. De mivel nincs itt, elfog a kíváncsiság, így hát én kezdem el keresni. Nincs a konyhában, sem fent az emeleten – és a padláson sem, amit nemrég alakítottak át. Mindenki más télikertet csináltatott, mi vagyunk az elsők az utcában, akik felfelé bővítettek, és a pincét alagsorrá alakítják. Az apám azt mondja, hogy érdemes költenünk erre, mert ha néhány év múlva eladnánk a házat, akkor majd lesz rajta profitunk. Próbálok rábeszélni, hogy cseréljünk szobát, és hadd költözhessenek fel. Ő ellenzi, de idővel majd megpuhítom. Mindig meg szoktam.

A lépcső tetején állva kinézek az ablakon, és a kertben megpillantom az anyámat. A szárítókötél mellett áll, a kezében törülköző, a lábánál pedig egy teli kosár. De nem mozdul. Mintha egy videokazettát néznék, és valaki kimerevítette volna a filmet. Megkopogtatom az üveget, de az anyám meg se rezzen. Ez nem jellemző rá.

Mire a konyhába érek, már bejött. A szeme vörös és duzzadt: nekem akkor ilyen, amikor szénanáthám van, és legszívesebben kikaparnám.

– Nem hallottad, hogy bejöttem? – kérdezem, és látom, hogy erőltetett a mosolya: nekem is ilyen szokott lenni, amikor nem tetszik a születésnap vagy karácsonyi ajándékom, de nem akarok senkit megbántani. – Valami baj van? – De nem vagyok biztos benne, hogy tényleg tudni akarom.

– Csak egy perc, amíg befejezem a teregetést! – mondja szinte énekelve, de ez nagyon mű. Akárcsak a mosolya, amit magára erőltet. Furcsán viselkedik – nem tetszik nekem.

Rápillantok a kosárra, és látom, hogy fürdőszobai törölközőket, konyharuhákat, mosogatórongyokat, portörölköket és azokat a bolyhos szőnyegeket mosta ki, amiket a véécésze elé és a kád mellé szokott tenni. Tiszta ideg vagyok, miközben várom, hogy bejöjjön.

– Gyere ide – hív a konyhaasztalhoz. Leül mellé, elővesz egy zsebkendőt a ruhaujjából, és megtörölgeti vele a szemét. Nem tudom, mit akarhat.

– Valamit el kell mondanom neked – szólal meg végül. – Az apádról van szó.

Összeszorul a gyomrom, és olyan gyorsan kapom a szám elé a kezemet, hogy szinte belesajdul. Most már tudom, mit fog mondani, és elfog a rosszullét. Múlt karácsonykor ugyanez történt Sarah Collinsszal a suliban. Kihívták a földrajzóráról, és Mrs. Peck közölte vele, hogy az apja motorbalesetet szenvedett, az anyja pedig már úton van érte. Az ismerőseim közül ő az első, aki elveszítette egy szülőjét.

Nekem az apám jelenti a világot, és nem akarok egy olyan világban élni, amiből ő hiányzik.

– Meghalt? – kérdezem.

Az anyám hirtelen megrázza a fejét, szóval akkor még van remény.

– Nem – feleli. – Nem, drágám. De... sajnos az apáddal ezentúl nem fogunk együtt élni. – A karomra teszi a kezét. Hideg a bőre. – Ma reggel, amikor az iskolában voltál, az apád azt mondta, hogy többé nem tud velünk lenni, és el kell mennie.

– Elment? – Könnybe lábad a szemem, szúr. Remegő hangon kérdezem: – Miért?

– Mostanában nem jöttünk ki egymással túl jól.

– De miért kellett elmennie?

– Mert úgy gondolta, így lesz a legjobb.
– Hová ment?
– Valahol Huddersfieldben talált magának új lakhelyet.
– Hol?
– Körülbelül két és fél órára innen.
– Mikor találkozhatok vele?
– Egy ideig nem láthatod. De hagyott egy címet, azt mondta, hogy oda írhatasz.

– De én nem írni akarok neki! Most azonnal látni akarom!
– Az anyám megszorítja a karomat. Nem fáj, és szerintem csak meg akar nyugtatni, de ettől még jobban félni kezdek. – Ugye nem váltok el? Mark Fearn szülei elváltak, ő pedig az anyjával lakik, és csak hétvégeként látja az apját... ez nem igazságos!

– Tudom, drágám, tudom. – Az anyám se tud uralkodni magán, és együtt sír velem. A keze az enyém felé indul, de még mielőtt hozzáérhetne, elrántom.

– Ez nem igazság! – kiáltom. – Miért nem tudta megvárni, hogy hazajöjjek? Hogy akkor mondja el?

– Tudom, hogy ti ketten milyen közel álltatok egy máshoz. Talán túl nehéznek találta volna.

– El akarok menni, hogy vele lakjak! – Olyan fájdalmat akarok okozni az anyámnak, mint amelyet ő nekem. Sikerül, mert megrebben a szeme, mintha erre nem számított volna.

– Biztos, hogy nála lehetsz majd az iskolai szünetekben, ha megállapodik valahol.

Már megterített uzsonnára: csak két személyre. Elönt a düh, lesöpöröm az evőeszközöket és az edényeket: csörömpölnek, darabokra törnek a padlólapokon. Az anyám ijedten, szinte rémülten néz rám, én pedig feltápászkodok.

– Gyűlöllek! – kiabálom, de nem gondolom komolyan. – Nem lett volna szabad elengedned! *Té* tehetsz róla!

Kirohanok, és hallom, hogy követ, de én gyorsabban futok: már a lépcsőn járok, majd beszáguldok a szobámba, és

becsapom az ajtót. Lefekszem az ágyamra, arcomat a párnába fúrom, és sokáig csak zokogok. Az anyám egy órára magamra hagy, és amikor végre feljön, kopog, mielőtt belépne.

Elfordulok, nem is törődöm vele – ahogy azzal sem, hogy csirkehúsos pite és mártás illatát hozta magával. Nézem a tűkörben, ahogy egy tálca ételt és innivalót tesz az asztalomra, majd szó nélkül megfordul, és elindul kifelé.

– Miért? – kérdezem újra. – Sosem vitatkoztok, mindig mindent együtt csináltok, igazán boldognak tűntök.

– Ha majd nagyobb leszel, megérted, hogy a látszat néha csal – feleli az anyám. – Sosem ismerhetsz meg valakit teljesen, bármennyire is szereted.

Érzem, hogy valamit nem mond el, mert még így sincs értelme ennek az egésznek.

– Miért nem igyekeztetek jobban? Az én kedvemért.

– Én továbbra is itt vagyok neked, megvan az otthonunk, és minden más ugyanúgy megy majd tovább, ahogy eddig.

– De nem! Apa nélkül már nem lesz ugyanaz!

Az anyám kinyitja a száját, de már nem figyelek rá. Behunyom a szememet, amíg ki nem megy. Ekkor felkapom a jegyzetfüzetemet az asztalról, és levelet írok az apámnak, követelve, hogy jöjjön haza vagy legalább hívjon fel. Rám hallgatni fog, tudom. Én vagyok „az egyetlen lánya”. Mióta az eszemet tudom, így hív. Nem fogja itthagyni „az egyetlen lányát”.

Később anyám felírja a címet egy borítékra, elsőbbségi bélyeget ragaszt rá, és megígéri nekem, hogy reggel munkába menet feladja a levelemet. Ha apám holnapig nem hív, akkor újra írok majd neki, hogy még meggondolhatja magát, és hazajöhet. Lefogadom, hogy az anyám rögtön visszafogadná.

Lefekvéskor bejön, mellém fekszik, majd átölel: csendben sírunk. Az elalvás előtti utolsó emlékem az, hogy megcsókolja a fejem búbját, és azt mondja, hogy nagyon sajnálja.

– Kérlek, ne gyűlölj azért, hogy én maradtam itt – suttogja.

– Nem foglak – felelem, és így is gondolom. Bármit is mondtam korábban neki, sosem tudnám gyűlölni. Ő az anyám.